

3-ik szá-
jtése:

g: Bakonyi
ka. Stamm
gost, Kohn
, Sternberg
Zsigmond.
aufer Samu.
Schwartz
Klein test-
li, Assael (?)
máskor tisz-

íz javára

Margit 1 frt.,
frt 50 kr.,
li Margit 1
s Izabella 5
emér 3 frt.,
mália 1 frt.,
hike 2 frt.,
n, Irén és
frt 20 kr.,
0 kr., (Kár
kozók nevét
frt. — A
kkrall együtt

kegyes kis
bácsi.

maeum-épület.
társulat.



PIROSKA LEVELE. (Lásd a 94. lapon.)

XXIV. kötet. 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. február 11-én.

K I T A S Z I T V A !

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BREGVÁRI Jakab ármányos számitása azonban nem akart olyan hamar teljesülni, mint ő azt szeretete volna. Artur igaz, gyöngé, beteg gyermek volt, de anyja szerető gonddal ápolta, gyógyitgatta s egész életét neki szentelte. Egyetlen egy napra sem távozott el tőle s remélte, hogy Artur végre mégis meggyógyul, megerősödik. És Jakab ur boszankodva látta, hogy a beteges fiu csakugyan nem hal meg olyan hamar. De azért nem mondott le számitásáról, mert az orvosok többször kijelentették, hogy csoda lesz, ha Artur életben marad; néhányszor csakugyan oda volt, hogy már már azt lehetett hinni, elérkezett utolsó percze; de az anyai végtelen szeretet és gondoskodás mindig megmentette és mikor én találkoztam vele, szinte jól érezte magát, csak hogy megmeredt lábait használni nem tudta. Most is több hétig fürdön voltak s onnan jöttek a gyönyörű vidékre, hol Arturt egész nap a kertben kocsikáztatták.

Mióta Gáspár mesterrel szerte kalandoztam az országban, láttam már sokat s így a szép nyári lak nem lepett meg tulajdonosán; de arról ugyan soha sem álmodhattam, hogy magam is ilyen helyen lakjam. Egy szép szobácskát nyitottak ki s ott helyezkedtem el állataimmal együtt. Egyszerűen volt a szoba berendezve, de kényelmesen és mig tegnap a hegyoldalban, barlangnyílásban aludtam, most olyan pompás ágyban fektüdtem, a milyen-

ben eddig még sohasem pihentem, még otthon a jó Dorka anyónál sem.

Egy kis király sem alszik édesebben, mint a hogy én az éjjel aludtam. De a korai fölkeléshez szokva voltam s még jóformán mindenki aludt a házban, mikor én Káplárral már körüljártam a nagy kertet, s megismerkedtem minden zugával. Mire visszatértem a házhoz, már Artur is fenn volt. Kis kocsiájában ült a ház előtti árnyas tornáczon; a mint meglátott, messziről integetett, aztán kérdezte, jól aludtam-e?

— Oh, pompásan!

— Hát a kutyák, meg a majmocska?

— Azok is. Mindjárt előhozom őket.

De ekkor az anyja közbeszólt:

— Most nem. Mindjárt reggelizünk, aztán a leczke következik.

Kíváncsian vártam, miféle leczkéje lesz Arturnak. A reggeli után mamája elővett egy kis könyvet s Artur felmondott valamit. Azaz bizony csak felmondta volna, ha tudta volna; de nem tudta s a mama végre harag nélkül ugyan, de komoly hangon mondá:

— Nem tanultad meg a leczkédet, pedig az már csak kevés volt. Egy kicsi mese az egész.

— Oh, kedves mamám szólt Artur megzavarodva, én tanultam.

— De nem tanultad meg.

— Mikor nem birtam!

— És miért?

— Mert... ha nem tudom... nem bírom... mikor beteg vagyok.

— Most nem vagy olyan beteg, hogy ne tanulhatnál. Lázaad nincs, fájdalmaid

enyhültek. Tudod, kívánom, hogy tanulj, nem engedhetem meg, hogy tudatlanul nőjj fel. Elég baj, hogy beteg vagy. Hát még ha tudatlan is lennél!

Én ezt csak messziről hallgattam. Nagyon szigorúnak találtam Beregvárinét, pedig minden harag nélkül, szelid hangon beszélt.

— Lásd, kedves fiam, nagyon megszorítsz, ha nem tanulsz.

— Oh, édes mamácskám, de mikor nem bírom megtanulni!

— Dehogyan nem! Ennél sokkal nehezebb dolgokat kell majd tanulnod. Ez még csak arra való, hogy kissé gyakorold az emlékezetedet. No's itt a könyv, kezdjed meg újra a tanulást. Addig nem szabad Gáborral és a kutyákkal mulatnod, míg a leczkédet nem tudod.

Oda adta neki a könyvet és bement a házba. Kissé csodálkozva néztem utána. Hogy lehet olyan szigorú szegény Artur iránt, a kít pedig annyira szeret? Hiszen a szegény fiu nem tehet róla, ha nem bírja megtanulni a leczkét.

De a mint Arturra néztem, láttam, hogy hát bizony valami rettentően nem törí a fejét. Bele-bele pillantott a könyvbe, aztán a madarak, pillangók felé fordult, végre pedig becsapta a könyvet. Körülnézegetett, meglátott engem és intett, hogy menjek hozzá.

— Nem, most nem, előbb való a leczke! felelém.

— De mikor nem tudom megtanulni! kiáltá. Igazán szeretném. De olyan nehéz!

Közelebb mentem, elővettem a köny-

vet, kikerestem azt a kis mesét és elolvastam.

— Oh, az épen nem nehéz. Én csak egyszer olvastam el és már el tudnám mondani.

— No persze! Az nem lehet.

— Próbáljuk meg.

Nem egészen hibátlanul ugyan, de elmondtam. Artur bámulva nézett rám.

— Hogyan lehet ez? Mit csináltál, hogy oly hamar megtanultad?

— Figyelmesen elolvastam. Mikor olvastam, nem gondoltam egyébbre.

Artur elpirult, aztán őszintén mondá:

— Igazad van. De hiszen én is sokszor figyelmesen olvasok, mégsem maradnak eszemben a szavak. Mit csinálsz, hogy nem felejtet el?

Ezt bizony nehéz lett volna megmagyaráznom, mert bár sokat tanultam Gáspár mestertől, de a mi tanulásunk nem volt valami rendszeres. Megpróbáltam mégis, hogy Arturnak megmagyarázzam, miképp tanulhatná meg könnyebben azt a kis mesét.

— Én azt hiszem, nagyon könnyű az. Miről van szó ebben a mesében? Juhokról. »A juhok békében és biztosságban pihentek az akolban.« Mikor ezt olvasom, magam elé képzelem az akolt, a mint benne a juhocskák egymás mellett fekszenek.

— Oh, azt én is el tudom képzelni, szólt Artur élénken. Láttam is már...

— Akkor hát ez az első mondat nem nehéz, ugy-e?

— Nem, ezt nem fogom elfelejteni.

— No's, már most menjünk tovább. A juhokat ki őrzi?

— A pásztor.

— Ugy van, a pásztor, meg a kutyája. De ha juhok az akolban bátorságban pihennek, mi dolguk van a pásztornak és a kutyának?

— Semmi.

— Tehát tehetnek, amit akarnak. És ezért a mese így szól tovább: »A kutyta az akol ajtajában aludt, a pásztor pedig közel egy árnyas fa alatt furulyázott.«

— Igazán, ezt is mintha látnám, szólott Artur. A pásztor végig heverészett a puha pázsiton és furulyázott . . . Várj csak, eddig talán el is tudnám mondani a mesét.

És elmondta az első két mondatot hibátlanul. Roppantul örült rajta.

— No lám, biztatám, a többi sem nehezebb.

— Igen, ha a többit is így megmagyaráznád, akkor talán megtanulnám.

Természetesen igen szívesen megmagyaráztam tovább s egy negyedóra múlva már hibátlanul tudta és épen újra fel akarta mondani, mikor a mama előjött. A mint engemet ott látott Artur mellett, boszankodni látszott, mert azt hitte, hogy játszottunk; de Artur már messziről kiáltá eléje:

— Kedves mama, tudom már a leczkét, Gábor megtanított rá.

Beregváriné meglepetve nézett reám, de Artur nem hagyott neki időt a kérdészködésre, hanem azonnal hozzáfogott a mese elmondásához. Nem ejtett egyetlen egy hibát sem s anyja gyönyörködve hall-

gatta; eleinte mosolygott, aztán majdnem könnyezett és végre megölelte.

— No lásd, hogy meg birtad tanulni, fiacskám.

— Igen, ugy nagyon könnyü, a mint Gábor megmagyarázta. Mikor csak a szavakat akartam betanulni, nem boldogultam, de ő velem láttam a juhocskákat, a pásztort, a kutyáját, ezt már nem felejttem el. Ugy-e most már meg vagy velem elégedve, jó kis mama?

— Meg, kedves gyermekem, szólott a mama s gyöngéd szeretettel megcsókolta a sápadt fiút, aztán pedig felém fordult, megsimogatta fejemet és majdnem olyan nyájasan, mint Arturnak, mondá nekem is:

— Te nagyon derék, jó fiu vagy.

Ezt a kis esetet azért beszéltem el hosszabban, mert ennek következménye az lett, hogy e percztől fogva egészen más helyzetem volt a házban. Tegnap ugy fogadtak be, mint szegény vándor komédiás fiút, hogy majnával, kutyáival szórakoztassa a beteg urfit; de e leczke után valóságos játszótársa, sőt barátja lettem Arturnak. Azok a napok, melyeket itt Arturral töltöttem, azok voltak gyermekkorom legszebb napjai.

Zavartalan boldogságban mult az idő. Reggel kissé tanultunk, azután pedig játszottunk, csevegtünk. Artur őszinte barátságot tanusított irántam s én is igazán testvéremnek tekintettem, Beregváriné pedig oly jó, nyájas volt hozzám, mintha ő is édes gyermekének tekintett volna. Még tanított is engemet, mert a zenéhez kitünően értett, s látván, hogy kedvem van hozzá, oktatott zenei ismeretekre, a

mit azzal háláltam meg, hogy lehetőleg szépen hegedülgettem Arturnak, ki minden este akár késő éjszakáig is elhallgatta volna.

Sokszor szinte álomnak képzeltem ezt a boldog életet, mikor visszagondoltam arra, hogy én ugyanaz a szegény árva vagyok, a ki egykor a Dorka anyó szegényes házikójában éltem, a riska tehenet legeltettem, azután pedig Gáspár mesterral bebolyongtam az országot. Dorka anyónál is, Gáspár mesternél is nagy öröm volt, ha egyszer napjában valami meleg ételt chettünk s reggel-este legalább száraz kenyerünk volt; most itt válogathattam a legfinomabb sültekből és csemegékben.

De nem épen csak azért éreztem magamat boldognak, mert kényelemben, gond nélkül éltem, hanem mert láttam, hogy szeretnek s mert én is szerettem őket. Már kétszer szakadtam el azoktól, a kiket szerettem: először Dorka anyótól, azután Gáspár mestertől s ime, mikor elhagyottan álltam a világban, itt olyan jó igaz barátokat találtam, mintha anyámra, testvéremre találtam volna bennük. Néha ugyan szinte el is szomorodtam, mert természetesen eszembe jutott, hogy idegen vagyok. Ugy irigyeltem Arturt, a beteg, sápadt, tehetetlen fiút! Nem drága játékszerei, gazdagsága miatt irigyeltem, de csak azért, hogy van anyja, édes anyja, a kit megölelhet. Nekem nincs anyám, nem lesz soha, valamikor talán látni fogom még Dorka anyót s ez nagy öröm lesz; de hát Dorka anyó mégsem édes anyám.

Ki vagyok taszítva a világba, egyedül, elhagyottan!

De ép azért kétszeresen boldoggá tett, hogy itt most mégis van, a kiket szeret-hetek, a kik viszont jók hozzám, szeretnek. Hiszen hálát kell adnom a Gondviselésnek, hogy ha nincs anyám, atyám nincs testvérem, rokonom, hát legalább vannak jó barátaim.

Igen, de meddig tart ez? A ki boldogan él, arról igen gyorsan mulik le az idő s én egy napon egészen megdöbbenve gondoltam arra, hogy már öt hete vagyok itt Arturéknál. Öt hete! Még egy hét és vége. Egy hét múlva Gáspár mester kiszabadul és akkor tovább kell bolyonganom vele. Nem lesz többé puha ágy, kényelmes élet, terített asztal, hanem fárasztó vándorlás naphosszat, esőben, forró napon; nélkülözés, komédiás élet.

De e miatt nem busultam volna. Hiszen ezt már próbáltam, kibírtam. De el kell válnom Arturtól és anyjától, kiket annyira megszerettem, elválnom tőlök talán örökre, mint a jó Dorka anyótól. Az hát az én szomorú sorsom, hogy el kell szakadnom mindenkitől, a kit szeretek, a ki engemet szeret!

Ez a gondolat most már nagyon levert. De mind hiába, — meg kellett lenni s hosszas habozás, halogatás után végre megmondtam Beregvárinénak, hogy el kell mennem, mert pár nap múlva gazdám kiszabadul a fogságból és a mint kilép a kapun, én ott akarok lenni.

Artur hallotta ezt, és hevesen kiáltá:

— Nem, az nem lehet! Én nem akarom, hogy elmenj innen! Ugy-é, nem még el?

— Az nem tőlem függ, felelém szo-

morun, de határozottan. Nekem gazdám parancsol.

— Oh mamám, kedves mamám. ne ereszd el!

— Én valóban magam is szeretném, ha itt maradna, szólt Beregváriné. Megszerettük, — de hát ez nem elég. Szükséges, hogy gazdája beleegyezzék és szükséges, hogy Gábor is itt akarjon maradni nálunk.

— Oh, Gábor akar. Ugy-e Gábor, te akarnál itt maradni, végkép, egészen?

Hogýne akartam volna! Gáspár mester kétségkívül igen jó volt hozzám, szeretett, én is szerettem és nagy hálával tartoztam neki sok hasznos tanításáért; de azért mégis csak inkább hajoltam a kedves, jó Arturhoz és nyájas, gyöngéd anyjához. Haragudtam magamra, hogy inkább szeretem őket, mikor még alig pár hete vagyunk együtt; de úgy volt, nem tehettem róla. Beregváriné azonban, még mielőtt szóltam volna, ezt mondá:

— Mielőtt nyilatkoznál, Gábor, tudnod kell, hogy ha itt maradsz, nem csupán játék és séta lesz az életed. Tanulni fogsz, azt kívánom, hogy lelkiismeretesen végezd iskoláidat. Tehát gondold meg, mire szánod el magadat.

Könnyes szemekkel hálásan rebe-gém:

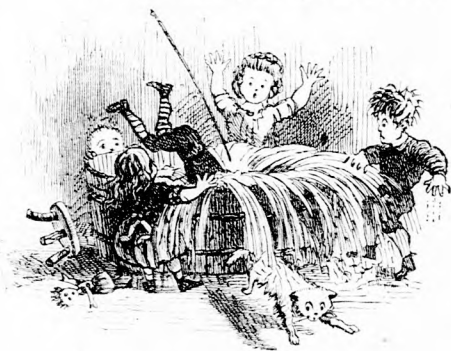
— Oh, nincs mit meggondolnom! Boldog volnék, ha ez lehetséges volna!

— Megkísértjük. Még ma írok gazdának, tudatom vele a dolgot, s küldök neki uti költséget, hogy mihelyt kiszabadul, siessen ide. Aztán majd végkép elintézzük vele az ügyet és írunk szüleidnek. Azt hiszem, ők beleegyeznek. (Folyt. köv.)

Végzetes halászat.



EZ a kád a Balaton,
Ti álltok a partokon,
Horgomat belé vetem,
És előbb ki sem veszem,
Mig nem fogtam szép halat.
Az lesz csak a jó falat!
Vajba sütjük, nyársra tűzzük,
Félét paprikásnak főzzük,
És utána mindjárt nyomba . . .



Bumsz a halász,
Ha nem vigyáz
Belésik a Balatonba.



HÁROM ARANY.

— Beszélyke, képpel. —



MINDIG nagy volt a gyermekek öröme, mikor a nagyapa eljött falura látogatóba, hát még mikor egyszer megírta, hogy Karácsonyra ott tölt egész hetet. Milike, Flóra és Katicza didalmenetben kísérték be és aztán fél vármegyében nem volt olyan jó kedvű társaság, mint az övék. Mert a nagyapa vidám, kedves öreg ur volt, ki nagyon szeretett tréfálgatni kis unokaival.

A három leányka mindig csak a tréfát, játékot vette észre a nagyapa beszédében, pedig az öreg e közben sokszor igen komolyan megfigyelte unokáit s egy-egy szóból, holmi jelentéktelen apró cselekedetből igen jól megítélte, melyiknek miféle jó és rossz tulajdonságai vannak. És mire ottani időzésének végére jutott, kifőzött egy kis tervet, mely a leányoknak csupa örömet és mulatságot ígért, de a melynek aztán váratlan következménye lett.

Milike, Flóra és Katicza éppen dolgozó szobájokban voltak együtt, mikor a mama benyitott és így szólt:

— Gyerekek, nagyapácska hívat, menjete be hozzá.

Az ilyen meghívásnak természetesen sietve meg kellett felelni; félre tettek minden munkát, játékot és a következő perczben már ott voltak a nagyapánál, ki karszékben ülve várta őket s kezében csinos himzett erszényt tartott.

— Jertek csak, kicsinyeim, mondá nyájasan. Holnap tudjátok, korán reggel elutazom s most megint jó ideig nem

foglak látni, azért hát egy kis ajándékot szántam mindeniteknek.

— Oh, köszönjük szépen, kedves jó nagyapácska! felelték mindhárman.

Katicza akaratlanul is az erszényre nézett, melyet a nagyapa kezében tartott. A nagyapa észrevette és mosolyogva mondá:

— Jól gyanítod Katiczám, pénzt akarok nektek adni.

Ezzel három fényes aranyat vett elő az erszényből.

— Ime, mindeniteknek egy-egy arany. És ha majd megint eljövök, mindenki elmondja nekem, mire használta fel az aranyat.

A leánykák nagy örömmel vették át a fényes aranyat és össze-vissza ölelgették a nagyapát.

— Örültök neki. Annál jobb, mert örömet akartam nektek okozni. De jól jegyezzétek meg, majd számon kérem, mit csináltatok vele. Hanem azért tehetek a a pénzetekkel, amit akartok, egészen a tietek s mamátokat is megkértem, hogy engedje arra költenetek, amire éppen akarjátok.

Igy még annál nagyobb volt az öröm s másnap, mikor a nagyapa már elutazott, a három leányka mindig újra meg újra elővette és nézegette a szép aranyat. Milike aztán így szólt:

— Megkérem apácskát, hogy váltsa föl apró pénzre. Kapok vagy öt forintot.

— Oh, én jobb szeretem az aranyat, mondá Katicza.

— No bizony, hiszen csak nem tart-hatjuk meg így örökre, jegyzé meg Flóra.

(Folytatása a 90. lapon.)



MAJOMVADÁSZÓ TIGRIS. (Lásd a 94. lapon.)

(Folytatás a 87. laphoz.)

— Addig megtarthatom, míg el nem akarom költeni.

Az elköltésre pedig nem sok alkalom volt, mert faluhelyen laktak, ott pedig mindössze egy kis bolt volt, a melyben ugyan kevés jót és szépet lehetett vásárolni. Ha venni akartak valamit, akkor a szomszéd városba kellett bemenni, hová különben gyakran be is rándultak szü-leikkel.

Egy napon a mama említé, hogy delután bemegy a városba egyetmást vásárolni, a ki akar, vele mehet. Milike, Flóra és Katicza nagy örömmel jelentkeztek, hogy ők is szeretnének bemenni.

— Jól van, kedvesim, hát csak készüljétek föl, szólt a mama, jól tudva, hogy a leányok vásárlásra készülnek.

Nagy készülésre nem volt szükség, mert a város közel volt s a gyermekek is régen járatosak voltak már ott. Milike azonban mégis készülődött, kissé félre vonult, papírost és czeruzát vett elő s nagyon komoly számításokba mélyedett. Azt számította, mit és mennyiért fog bevásárolni. Mert legelőször is a mamácska számára akart valamit venni születésnap ajándéknak, aztán Flórának egy könyvet, mert a minap véletlenül tönkre tette a könyvecskéjét; aztán meg a jó nagyapácska számára kivánt valami csinos kézi munkát készíteni, ahhoz kellett venni a szükséges anyagot.

— Így jó lesz, még marad vagy két forintom, szólt Milike magában.

A városban, mialatt a mama egyik boltban nagyobb vásárlásokat tett, a

leányok is elvégezték vásárlásaikat s a ki-tűzött órára együtt voltak a kocsinál. A mama nem faggatta őket, mit vásároltak, Milike és Flóra pedig gondosan becsomagolva rejtegették kincseiket. Csak Katicza nem tartott semmit a kezében s a mama kérde:

— Hát te nem vettél semmit, Katiczám?

— Nem, kedves mama. Nem látom át, miért kellene olyan nagyon sietni az-zal, hogy elköltsük a pénzünket?

A mama semmit sem szólt s mindnyájan elégedetten tértek haza. Milike otthon átadta Flórának a könyvet, a minek Flóra nagyon megörült és viszonzásul czukros süteményt adott Milikének.

— Hol vetted ezt? kérde Milike. Csak nem költötted nyalánkságra a pénz-edet?

— Soha se törődjél vele, hol vettem, csak kóstold meg. Nagyon jó! Én nem kérde, hogy te mire költötted a pénz-edet.

— Nem is mondanám meg, mert az most még titok.

— Az enyém meg titok lesz mindig. Katicza mosolyogva és büszkén hallgatta. Neki nem kellett titkolózni. Ő nem költötte el aranyát, hanem egy kis katulyában gondosan elrejtette, aztán néha-néha elővette és gyönyörködött benne.

Egy-két hét mult azóta, midőn egy napon hírét kapta a mama, hogy egy hajdani cselédjét, a jó Zsuzsit nagy szomorúság érte: meghalt a férje s ő nagy szükségben maradt három kis gyermekével.

— Szegény Zsuzsi! szólt a mama. Segítenünk kell rajta, igen hü eselédünk volt.

— Én is tennék szívesen valamit, ha tehetnék, szólt Milike.

— Ha van mit adnotok, kedves gyermekeim, jót cselekesztek, ha a szegényeknek adjátok. Én majd küldök nekik élelmi szereket.

— Én meg küldök neki egy forintot. Nem sok, de mégis valami és ha Flóra meg Katicza is adnak, akkor mégis lesz már egy kis összegecske.

Flóra és Katicza épenséggel nem siettek a felelettel. Flóra alig érthetőleg mondott valamit, hogy majd meglátja, adhat-e valamit, Katicza pedig hidegen szólt:

— Nekem nincs pénzem.

— Hogyan, Katicza? szólt Milike. Hát a mit nagyapától kaptál?

— Az még nincs felváltva; eltettem. Aranyat csak nem fogok ajándékozgatni?

— De hiszen nagyapácska arra adta, hogy elköltsük.

Katicza vállát vonogatta és elfordult. De Flóra sem említette többé, hogy talált-e valamit a szegények számára. Hanem annál inkább feltűnt, hogy Flóra napról napra bágyadtabb, sápadtabb lett; az ebédnél, vacsoránál alig evett valamit s a mama végre aggódni kezdett, orvost hívattott.

— Azt hiszem, megrontotta a gyomrát, sok édességet, nyaláncságot eszik, szólt a tapasztalt öreg orvos.

— Oh, dehogy, felelt a mama. Hiszen csak abból kap, a miből a többiek.

De egy-két nap mulva Flóra még rosszabbul lett s bármennyire szerette volna titkolni, nem bírta tovább, a retentő fejfájás és láz lefekvésre kényszerítette. Ekkor az öreg orvos már szigorubban kezdte vallasni és végre is kiderült, hogy már először is jól találta el. A mama nagy ijedelmére meggyőnta Flóra, hogy már mikor a városban voltak, nagy csomó nyaláncságot vásárolt össze s titokban egész nap torkoskodott; mikor pedig ez elfogyott s nem volt alkalma a városba menni, hát a falusi boltocskában vásárolt mindenféle rosz, félig megromlott czukrokat. Minden pénzét erre költötte.

— Semmi sincs többé a nagyapa aranyából? kérdé a mama.

— Még két tizeském van.

Katicza ez alatt még mindig gondosan őrizte aranyát, azaz már nem is őrizte, hanem elrejtette s elő sem vette többé, hogy mások ne lássák és eszébe ne jusson valakinek, hogy tőle kérjen valamit. Elég volt neki tudni, hol van aranya.

Egy pár hét mult ismét, már beköszönt a tavasz s ezzel újra megjött a kedves látogató, a nagyapa. Az első napokban sétáltak, játszottak, de harmadnap a nagyapa egyszerre így szólt:

— Igaz, majd el is felejtettem! Jertek csak, kicsinyeim és számoljatok. Minap, mikor elutaztam, egy-egy aranyat adtam mindeniteknek. Szeretném tudni, mire fordítottátok, van-e még belőle valami?

Milike kissé elpirulva, de bátran állt elő.

— Kedves nagyapácska, nekem bi-

zony nincs már egy krajezárom sem . . .
mind elköltöttem. . .

— Az még nem baj, azért adtam.
Csak az a kérdés mire?

Milike pontosan elszámolta. Egy kis
meglepetés a mamának, könyv Flórának,
alamizsna a szegényeknek, holmi apróság
magának, — biz' a pénz hamar elfogy.



... CSAKEGYAN MEGTALÁLTÁK. (Lásd a 93. lapon)

De a nagyapa ezért éppen nem haragudott,
sőt megsimogatta a kis leány göndör
haját.

— Nagyon jól bántál el ez arany-
nyal, meg vagyok elégedve. Hát te, Flóra,
mit vettél?

— Oh ... én ... én nem emlékszem már mindenre. . .

— No de mégis ... mi az, a mire emlékszel?

Flóra persze nem emlékezett egyébre a nyalánkságnál, meg az ebből támadt betegségnél s akarta vagy sem, hát bizony az igazságot csak el kellett mondani; szörnyen szégyelte s mire elmondta keserves zokogásra fakadt. A nagyapa kissé elkomolyodott.

— Nagyon haszontalanul pocskéltad el a pénzt, mondá. De ha azért sírsz, mert beláttad hibádat, akkor megbocsátok. Remélem jövőre okulni fogsz. No's Katiczám, még te vagy hátra.

Katicza büszkén állt elő.

— Nekem még megvan az aranyom azon módon, a mint nagyapácska adta.

De nagy meglepetésére a nagyapa erre igen elkomolyodott s még szigorubban mint Flórához, így szólt:

— De hiszen én világosan azért adtam a pénzt, hogy költsétek el.

— Igen ... de ... de nem volt szükségem semmire.

— Azt elhiszem. De körülöttem sem volt senki, a kinek valami örömet, kedves meglepetést szerezhettél volna. Vagy nem hallottad hírét semmiféle szegény szenvedőnek? Mert a kinek fölöslege van, annak kötelessége, hogy a szűkölködőknek juttasson belőle. No de nem is hiszem én, hogy megvolna még az aranyad. Hozd csak elő!

Katicza elfutott, de néhány percz mulva halálsápadtan, kétségbeesett arccal tért vissza.

— Ellopták! Kiraboltak! Elvitték az aranyomat!

A nagyapa erre sem szörnyüködött el annyira, mint Katicza várta, sőt így szólt:

— Nos, neked az nem valami nagy károd. Magadnak nem volt rá szükséged, másnak adni nem akartad, tehát nem vetted semmi hasznát, nem volt neked való.

— Oh, inkább adtam volna szegény Zsuzsinak, szólt Katicza zokogva.

— Ugy-e? No lásd, most, hogy elvesztetted, kezdted belátni miben hibáztál. Igen, kedves leányom, a takarékoság a legjobb és legszükségesebb dolog, de ennek is van határa, melyen túl már a csuf fősvénység kezdődik. Még a pazarlónak is van mentsége, de annak nincs, a ki fősvénységből szívtelen tud lenni, mint te voltál. Olyan szerencsés vagy, hogy szüleid mindennel ellátnak és te mégis irigyen őrizted kincsedet, nem hogy mások örömeire fordítottad volna.

— Igaz, szólt Katicza őszinte megbánással. Bocsásd meg, kedves nagyapácska, többé nem teszek ilyet.

— Remélem, meg is tartod szavadat. De igaz, most jut eszembe ... az imént a kertben sétáltam s az alatt öreg rózsatő alatt valami csillogó tárgyat láttam, rösteltem lehajolni, — de hátha épen a te aranyod van ott, a tolvaj arra futott és elejtette.

Katicza bámult, a többiek szintén, de aztán szaladtak a kertbe és ime, — ott a bokor alatt csakugyan megtalálták, az aranyat. (Lásd a képet a 92. lapon.)

— Fogadni mernék, hogy nem tolvaj vesztette el, hanem a nagyapa kikutatta s

maga dugta ide az aranyat, gondolá Katicza. Rám ijesztett, — de nem felejttem el leczkét soha sem.

Aztán bement a nagyapához.

— Nagyapácska, ugy-é megengeded, hogy most ez aranyat egészen szegény Zsuzsinak adjam? szólt félénken.

— Ha nem fogod sajnálni tőle, nem bánom.

Katicza nem sajnálta. És ezentul Milike példáját követte. Ha pénze volt, okosan felhasználta s nem felejtette el, hogy nemcsak az hibás, aki, mint Flóra, haszontalanul elpoesékolja pénzét, hanem az is, ki fölöslegéből nem juttat semmit mások örömére vagy segítségére.

Piroska levele.

(Képpel a czimlapon.)

*KEDVES Forgó bácsi! Alig két hónapja,
Hogy én neked is jár aranyos „KIS LAP”-ja.
Nem is képzelheti, mily vágyódva leszem.
Már messziről napjtom feléje a kezem.
Ha a templom-parton fölszáll az ut pora:
Rá ismerek — az a Mihály póni lora,
Póni lován maga, a nyakában táska,
Benne a „KIS LAP”-om! No lesz olvasás ma!
De hát, édes bácsi, hisz még el se mondtam,
A kedves „KIS LAP”-hoz hogy mikép jutottam?
Még a szent Karácsony szép előestéjén
A zöld fűcska alatt leccetel telék én,
Mely czimezre volt az én saját necemre.
Nagy mohón kibontom, kíváncsin remegve —
(Megcaltom e gyönyégt mely erőt celt rajtam.)
Kibontom — s előttem íme a „KIS LAP”-van.
Már hirtől ismertem, beszéltek felőle,
Verseit szacalták, meséltek belőle,
S most egyszerre nekem, nekem jár, magamnak! —
Vége hossza nem volt a boldogságonnak.
S ki e nagy örömet nekem megszerezte,
Hálás tekintetem nem soká kereste:
Senki se más volt az, mint a Mari néni!
Mosolyogra elfordult, né kelljen rám nézni,*

De én kitaláltam s nyakába repültem,

Százsor megcsókoltam, százsor megöleltem.

Kaptam Karácsonyra gyűrűt, kis medaillont.

Fürtös bábút, s czifra katulyában bonbont.

De egyen sem tudtam annyira hevülni.

Egyiknek sem tudtam annyira örülni

— Megmondtam őszintén mamának, papának —

Mint a Forgó bácsi kedves „KIS LAP”-jának.

Engedje meg, kérem: a sok tanulságos.

Léleknemesítő, magas, mulatságos

Versékért, rajzokért, találós mesékért.

Ismertető czikkért és sok más egyébért

Forró köszönetet mondjon hálálkodva

Hű kis olvasója:

Hajnali Piroska.

MAJOMVADÁSZÓ TIGRIS.

(Képpel a 88—89. lapokon)

A MELEG éghajlat erdőségeiben nincs vidámabb, boldogabb állat a majomnál. Nem a nagy komoly orangutang vagy simpanz, hanem a kisebb fajta majmok csapatostul vigan ugrálnak, játszadoznak a fákon, hintálózva, kergetik egymást és sivitozva, rikácsolva, olyan zsvajt ütnek, mint — no, mint valami nagy csapat pajkos gyerek. És épen olyan módon játszanak, ingerkednek is, mig csak bele nem fáradnak.

Van is okuk, hogy jó kedvök legyen, mert bőségben, gondtalanul élnek. Vad gyümölcsöt bőven találnak, bántani pedig senki sem bántja őket, mert általában ártatlan állatok s csak ritkán esik meg, hogy egy-egy rizsföldre ellátogatnak és ott torkoskodnak. Többnyire nem is merészkednek ki az erdőből, ott pedig az emberek nem bántják, egyéb veszedelmes fenevadaktól pedig bátorságban vannak a fák tetején, honnan csak akkor szállnak le a földre, ha semmi veszedelem sem érheti őket.

De mégis van egy ellenségök, a kitől óvakodniok kell. Ez pedig a kegyetlen, vérszomjas tigris, mely amaz országoknak,

a hol tanyáz, nagy veszedelme. Csak a levegőben röpkedő madár van előtte teljes biztonságban, mert nem csak szaladni tud kitünően, hanem, mint a legtöbb macskafajta, fölmászik a fára is. Nem szivesen teszi, hogy majmokra tartson vadászatot, de ha más prédát nem talál, végre is rászánja magát s mialatt a bohó majmok sikongatva, zajongatva játszanak, a ravasz ellenség nesztelenül mászik föl a fára és óvatosan, észrevétlenül közeledik a roszat nem sejtő majmocskákhöz. Jaj nekik, ha a tigris egészen közelre jutott, — akkor legalább is egyet megragad és fölfal közlök.

Szerencsére, akármilyen óvatosan közeledik, testének súlya alatt mégis ropog a fa kérge s a majmok észreveszik a veszedelmet. Van aztán riadalom! Vilámbesben szökkennek föl s ha egyszer megmozdultak, akkor a tigris hiába számít lakomára, mert nem tudja követni a majmokat, a fa vékony, gyöngye ágaira, honnan nagy ugrásokkal átszökkennek a szomszéd fára, erről a harmadik és így tovább, úgy hogy egy percz alatt eltűnnek. Az éhes tigris pedig boszusan tér vissza a földre, hogy másfelé keressen prédát éhsége és vérszomja kielégítésére.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIV. köt. 4-ik számában közölt találós feladvány megfejtése:

Mari.

Mari furcsa kis teremtes,
Sokat kell neki nevetni,
Jószivű is, minél fogva
Nem lehet őt nem szeretni.
Furcsa, bohókás és zajos
Nagyon kedves, de elmés is,
Ezt a találós kis tréfát
Maga küldte be a hamis.

Helyesen fejtették meg: Poldini Emma és Lujza, Stern Mariska, Freund Szidónia,

Rozália és Sándor, Takách Malvin, Littmann Gizella és Zsiga, Pintér Rézike, Robicsék Lajos és Móricz, Gross Frigyes, Keszthelyi Ernő, Deutsch Ignác, Stephani Ervin, Vimmert Margit, Mauthner Aladár, Strek Erzi és Kati, Strausz Margit és Nellike, Grün Zoltán, Lippe Valéria, Kralitz Malvina, Szöllösy Ernő, Bogyay Lajos, Kaufmann Berti, Gúttmann Száli, Bakonyi Károly, Nékám Irénke (hiányosan; és kinek az írása? F. b.), Fligl József, Oláh János (az olyan adományról, mely a lap sajtó alá adása után érkezik kezembe, már csak a következő számban tehetek említést: a jelen számban te is megtalálod, amit kérdeztél. F. b.), Stein Lajos és Dezső, Molecz Béla, Czeisel testvérek, Szedély Berta, Deutsch testvérek, Pollák Margit, Schwartz Berta, Hoffmann Izidor, Baross Ágnes, Halmágyi Fanni, Réthy Oszkár, Popovics Erzi, Farkas Elza, Graus Aladár és Róbert, Schulhof Piroška és Leó, Deutsch Janka, Fuchs Jenny, Hoblenczer Laura, Farkas Géza, Bausek Ilonka, Löw Tibor (részben), Kondor Margit, Stern Lina, Resoíszky Emil és Viktor, Kubicsek Szabina, Fridmann Esztiike, Weisz Béla és Nándor, Rosenthal Giza, Adler Oszkár, Jász Alice, Zubor Andor (nem szokás már levelet beporozni. F. b.), Spielmann Ervin, Kohn Artur, Stein Rikárd, Hevessy Klára, Halácsy Amália, Csorba Béla, Spilenberg Mariska, Hánekám Ottilia, Marzsó Gyula, Ungár Paula, Halász Irén, Csukássy Jenő, Sándor Emma és Jenő, Kiss Margit és Gyula, Schmidl Miklós, Schwarz Szidi és Emil, Tóth Mariska és Feri, Grünstein Ilona, Deutsch Zsiga, Szarvasi Dezső, Oláh János, Schöffler Ottó, Engel Simon, Wrbofskí Judit és Izor, Glós Vilma és Aranka, Tillmann Jolán, Ehrlich Emilia és Mór, Husz Aranka, Tiltscher Iza, Deutsch Győző és László, Mikhalék László, Virágh István, Koós Gyula, Fischer Lajos, Matlekovits Róza, Szántó Terka, Kistenmacher Emilia, N. Sári és Giza (a vezetékneveteket elfelejtették kiírni, Sári és Giza pedig nagyon sok van ám; ily módon máskor nem említhetlek meg, most azért teszem, hogy pontos aláírásra figyelmeztesselek. F. b.), Reiszig Antonia, Kohn Emilia és Melanie, (hiányosan; és magyarul a vezetéknevet kell elől írni, nem pedig így: »Emilia és Melanie Kohn«, mert ez németesen van. F. b.), Sváby Mina, Mészáros Jenő, Sándor Rózsika, Beszedits Ilonka, Simon Olga, Bürger Regina és Berta, Goldmann Ida és Emil, Seefehner Margit és Egon, Riesz testvérek, Kohner testvérek, Hönig Dezső és Jóska.

*

A »Kis Lap« XXIV. köt. 3-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Nagy Jenő, Tiltscher Iza.



BETÜREJTVÉNY.

Sjt	Sjt		é	é	é
Sjt	Sjt	a	é	é	é
Sjt	Sjt	k	é	é	é

Kis Értesítő.

ÖRÖMHIR!

Megvan, együtt van az
ezer forint!

Egy éve hogy elhintetem magját a „Kis Lap” egyik barázdájában, s íme, szép terebélyes fává nőtt az a ti lelkes hozzájárulástok s az én kertészkedésem alatt.

Boldog meglepéssel pillanthattok e fényes eredményre, mely a ti szívjószág-tok műve.

Csak bevált itt is a régi igaz kömondás: »sok kicsi sokra megy.« Szegényebb sorsu gyermekek porszem-krajczáráiból, tehetősök téglá-forintjaiból építettük föl az oltárt — apró és nagyobb adakozásokból lett meg az az ágyacska, amelyet a ti kegyességitek szerzett, a ti szerető kezetek vetett meg puhára, hogy benne folytonosan részesüljön egy-egy szevedő szegény gyermek-társatok orvosi gyógyításban, gondozó ápolásban.

Örök időkre fog fennállani könyörületességtek e szép emléke. Egy táblácska lesz ott fejről felfüggesztve a következő felirással:

Ez ágyat alapították
a
FORGÓ BÁCSI
„KIS LAP”-jának
olvasói
1882—1883.

Hogy teljesen a mienk legyen, gondoskodtam róla, hogy a míg csak fennáll s halálom után is: a szegény gyermekek kórháza részére mindig járjon a „Kis Lap” egy példánya.

A szegény-gyermek-kórház javára folytatott gyűjtést tehát ezennel bezárom!

A számadások befejeztével közölni fogom az intézet pénztárnokának az ezer forintról szóló egyetemes nyugtáját.

Ami fölösleg gyűlné még be, azt a szegény gyermekek menedékházának fogom juttatni.

Kérem a jó Istent, hogy azt a sok apró áldást, amellyel minden egyes gyűjtés végződött, most egy nagy áldássá fogva össze, bocsássa le mindnyájatokra!

Hivetek

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Fodor Irén 41 kr. (Ezen adakozási összeg által lett kerek az **1000 forint.**)

*

A szegény gyermek-kórház javára rendezett gyűjtésből fenmaradtak még a következő adakozások:

Kohler Alfréd 41 kr., Wenekheim Rika és Kriszta 42 kr., Kistenmacher Emilia 40 kr., N. N. 41 kr., Urik László 50 kr., Kásztel Géza és Viktor 1 frt., Kubinyi Irén 60 kr., Wagner Valerie 1 frt., Sándor Ruzsika 1 frt., Plachner Ilka 1 frt., Lengyel Iván 1 frt., Neu Elvira és Ilonka 50 kr., Körössy Flóra 1 frt., Scholez Etelka és Mari 1 frt., Kondor Margit 1 frt., Matavovszky Ernő 60 kr. Összeg: 11 frt 84 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

